

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 381/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Martinom Kubovičom, LL.M., Msc. advokátom, M. R. Štefánika 3080/14, Sered', proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 12Co/18/2026-85 z 24. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím o náhrade trov konania, ktoré vychádzalo z § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

2. V spore sťažovateľa o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov súd rozhodol, že jeho bývalej manželke bude patriť ich dovtedy spoločný dom. Na rozhodnutí bola mylne vyznačená právoplatnosť, a preto bolo chybou súdu mylne zapísané do katastra. Sťažovateľ na to proti bývalej manželke podal žalobu o určenie, že dom patrí do ich BSM. Túto žalobu však zobrať späť, keďže súd a kataster napravili nesprávny zápis. Okresný súd uznesením konanie zastavil a žalovanej náhradu trov konania nepriznal, keďže sťažovateľ mohol nesprávny zápis napraviť upozornením súdu, bývalá manželka sťažovateľa tento stav nezavinila a žiadne trovy jej v konaní nevznikli. Proti tomu sa sťažovateľ odvolal a žiadal zrušiť rozhodnutie okresného súdu. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Stotožnil sa s jeho vecnou správnosťou a jeho odôvodnenie považoval za dostatočné.

3. Podľa sťažovateľa žiaden rozumný človek nemôže pochopiť záver, že zavinil zastavenie konania. Preto je rozhodnutie o náhrade trov konania arbitrárne. Zdôrazňuje, že žalobou reagoval na stav spôsobený chybou súdu a nemožno prijať to, že chybu mohol napraviť upozornením súdu.

Je toho názoru, že označením za vinníka zastavenia nemôže byť postihnutý za podanie žaloby, ktorou realizoval svoje právo na súdnu ochranu. Pritom sa nemohol spoliehať na to, že súd po upozornení napraví chybu. Práve naopak, s istotou možno predpokladať, že ak by žalobu nepodal, k náprave by nedošlo.

II.

4. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá. Prístup ústavného súdu k rozhodnutiam civilných súdov o náhrade trov konania vychádza z toho, že ich skutkové a právne závery môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu len vtedy, ak sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné, a zároveň majú za následok porušenie základného práva (I. ÚS 13/00).

5. K takémuto zásahu do základného práva sťažovateľa nedošlo. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta zjavnú arbitrárnosť argumentov okresného a krajského súdu, ktoré viedli k tomu, že žalovanej nebola proti nemu priznaná náhrada trov konania. Nesprávnosť posúdenia toho, kto zaviniel zastavenie konania, je tak bez významu vo vzťahu k akýmkoľvek hmotným právam sťažovateľa. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vôbec neargumentuje tým, že by v dôsledku nesprávneho rozhodnutia o náhrade trov došlo k zásahu do jeho majetku. Vo veci sťažovateľa si rozumne možno predstaviť len zásah do jeho majetku, ktorý by spočíval v tom, že v dôsledku zastavenia konania mu proti žalovanej mala byť priznaná náhrada trov. Pre takýto záver však nemožno identifikovať žiaden právny základ. Konanie bolo zastavené, pričom tento stav žalovaná nijak nespôsobila, keďže nie ona, ale okresný súd pochybil pri nesprávnom zápise jej vlastníckeho práva na základe neprávoplatného rozsudku. Rovnako žalovaná nezavinila ani to, že okresný súd následne bez osobitného návrhu v konaní o vyporiadanie BSM tento zjavný omyl napravil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu